

have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og at Betænkningen maa indeholde saa betryggende Bestemmelser, at man i Fremtiden kan være nogenlunde sikker for, at en Mand, der er saa uheldig at faa sin Besætning angreben af denne eller hin ondartede Sygdom, ikke skal blive ruineret, hvis det kommer til den Yderlighed. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har jo ogsaa paavist, at det heller ingen Spøg er for en Husmand f. Eks., der har en Ko, som bliver angreben, om han skal have Tabet af den. Jeg er altsaa overhovedet glad ved, at dette Lovforslag er kommet frem, og ingen ønsker mere end jeg at bidrage til, at det kan blive op-
højet til Lov, inden Samlingen er til Ende. Jeg har i længere Tid haft det Indtryk, at vi i højeste Grad trængte til denne Lov, og jeg er bleven paamindet af mange om endelig at sørge for, at der blev gjort noget. Jeg tror ikke, at jeg huffer fejl, naar jeg siger, at der vist ikke er lovgivet paa dette Omraade siden 1857, mig bekendt i alt Fald ikke. Det er et temmelig langt Tidsrum, og saa vidt jeg ved, er der kun nogle enkelte Arter af smitsomme Sygdomme, f. Eks. hos Hesten, som blive behandlet som saadanne. Nu ser jeg vel med Glæde, at man tager en hel Del flere med, vistnok overhovedet alle dem, man nu er kommen til Kundskab om, kunne være smittende. Jeg skal nu ikke denne Gang opholde Tinget længere. Jeg har ikke haft tilstrækkelig Tid eller Lejlighed til at læse den Betænkning, der er kommen i Sagen, ja, jeg ved ikke en Gang, om der er kommen nogen. (En Stemme: Jo). Ja, jeg skal saa nok sætte mig ind i, hvorledes den ser ud, idet jeg haaber, at det vordende Udvalg ikke maa støde paa de Vanskeligheder, det støbte paa i Fjor, idet det nemlig ikke kunde enes om, hvorledes Loven skulde affattes. I det heles og stores og almindeliges Interesse vilde jeg ønske, at Udvalget og de forskellige Grupper vilde se at komme til Enighed. De vilde gøre Sagen og Befolkningen en stor Tjeneste dermed, og de ville gøre Sagen meget stor Stade og Fortræd, hvis de hale den længere ud. Ved en Reform af denne Art kan det jo let ske, at der kan være almindelige Bestemmelser, om hvilke man, som den ærede sidste Taler, kan være i Uvisshed, hvorvidt de skulle fortolkes paa den ene eller den anden Maade.

Det ved man jo fra tidligere Tider, at det kan meget godt ske, at der kan komme Bestemmelser ind i Lov, som siden kunne fortolkes paa en saadan Maade, at hverken Ministeren eller Udvalget har tænkt sig, at det kunde lade sig gøre. Selv om saadanne Bestemmelser kunne komme ind, vuffer jeg dog, at Loven maa komme ud, thi naar den kommer til at virke, skal det nok vise sig, paa hvilke Punkter Vanskelighederne opstaa, og saa kan man jo lovgive om dette, det bliver dog kun Smaating i Forhold til den hele store Reform. Saaledes ser jeg paa Sagen, jeg giver den min varmeste Anbefaling til det vordende Udvalg og haaber fremdeles, at den maa blive til Lov, inden Samlingen er til Ende.

Judenrigsministeren (Jørgensen): Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgtreds (Bertelsen), der først havde Ordet, dvælede navnlig ved § 10 C. a. „ikke at lade Dyr, der i kendelig Grad lide af Tuberkulose, føre paa Markedet“. Saa spugte det ærede Medlem: „Hvem er det, der ikke maa lade disse Dyr, der i kendelig Grad lide af Tuberkulose, føre paa Markedet?“ Det er selvfølgelig Gjeren. Naar der staar: „i kendelig Grad lide af Tuberkulose,“ er det ikke derved forudsat, at der skal være gaaet Dyrlægehjn forud. Selvfølgelig. Det maa altsaa være Dyr, som Gjeren skønner, ere saaledes angrebne, at han bør holde dem hjemme og ogsaa foretage de andre Foranstaltninger, som paabydes. Saa siger det ærede Medlem: „Er det dermed forbi?“ Nej, det er det ikke, thi nu kommer Gjeren til Markedet, og der staar den Dyrlæge, der er antaget af Amtmanden, og han siger: „Nej, min Ven, det Dyr lider i kendelig Grad af Tuberkulose efter mit Skøn, vær saa god at trække det hjem igen; han kan afvise Gjeren fra Markedet, men i øvrigt ikke saa ham straffet, naar han har handlet i god Tro. Men at Gjeren ikke er den, der til syvende og sidst kan skønne over, hvorvidt Dyret har Tuberkulose eller ej, det vil det ærede Medlem vist være enig med mig i. Saa samme Maade gaar det efter min Mening med det, at han ikke maa afhænde Dyr undtagen til Slagtning, naar de i kendelig Grad lide af Tuberkulose. Saa siger det ærede Med-